HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

הנצוק והקטפרס ומשקה טופח אינו חיבור לא לטומאה ולא לטהרה. פי׳ בקונטרס אינו חיבור לטהרה לענין שתי מקוואות שאין באחד מהן מ׳ סאה וגנוק וקטפרס ומשקה טופח מחברן אינו חיבור[א] וקשה לר״ת דעד כאן לא נחלקו ר׳ מאיר ורבי יהודה בפרק אין דורשין (חגיגה יט.) גבי ג׳ גוממיות[ב] העליונה עשרים והתחתונה עשרים ובאמצעית ארבעים וחדלית של גשמים עוברת ביניהם אלא בטובל בעליונה אי אמרינן גוד אסיק אבל בתחתונה כולהו מודו דעלתה לו טבילה דאמרינן גוד אחית אלמא קטפרס חיבור והכא משמע דאינו חיבור כלל[ג] ואומר ר״ת דהכא מיירי דוקא בשתי גוממיות שבזו עשרים ובזו עשרים דליכא מקוה אלא באחד בפני עצמה דלא הוו חיבור ואין מטבילין אפילו בתחתונה אבל התם דאיכא באמצעית מקוה אלא לכ״ע מטבילין בתחתונה ובעליונה פליגי ודוקא נקט אמצעית אבל שתי גוממיות שאין בשום אחת מקוה אלא לכ״ע אין מטבילין אף בתחתונה[ד] עוד הקשה דהכא קאמר דקטפרס לא הוי חיבור ובסמוך קאמר רבי יהודה אם היו רגליו של ראשון נוגעות במים אף השני טהור[ה] והך דנגוק ר׳ יהודה היא דהא מסקינן לענין מקוואות ורבי יהודה היא ואומר ר״ת דכיון שהמים שעל הראשון סופן ליפול ולירד למקוה הוי קטפרס חבור ומיהו נגוק גרוע מקטפרס לפי שהקילוח של הנגוק עומד באויר ולא הוי חבור אפי׳ סופו ליפול כדמשמע בפרק בתרא דע״ז (דף עב:) והא דדייק התם גבי כותי דאגב ידיה אבא גישתא ואסריה רבא לכולי אחמרא שמע מינה נגוק חיבור אע״ג דהתם הוי קטפרס דייק שפיר דנגוק הוי חיבור דכיון דמה שנגע בו הכותי דהיינו בקצה העליון דאין סופו ליפול באוקי חבית כיון שראשו אחד מונח על גישתא ולהכי לא עדיף מנגוק עוד הקשה דהכא משמע דטופח להטפיח הוי חיבור[ו] ובפ״ו דמקוואות (משנה ז) תנן ומייתי לה בפ״ק דיבמות (טו.) ובפרק שלשי דחגיגה (דף כא:) עירוב מקוואות כשפופרת הנוד בעובדא ובחללה כשתי אצבעות חוזרות למקומן ואור״ת דנקב בעינן כשפופרת הנוד אבל מים סגי בטופח להטפיח ואין נראה לר״י דתנן במסכת מקוואות פ״ו (משנה ט) כותל שבין שתי מקוואות שנסדק לשתי מצטרף לערב אין מצטרף עד שיהא במקום אחד כשפופרת הנוד ר׳ יהודה אומר חילוף הדברים נפרצו מלמעלה זה לתוך זה[ז] על בעינן ובאפין מלמעלה אין צריך אלא בקליפת השום ברוחב כשפופרת[ח] ואי במים סגי בטופח להטפיח אלא בנקב הוא דבעי׳ כשפופרת הנוד אם כדפירש ר״ת א״כ אין רוחב המים כשפופרת שתי אצבעות שהנקב שתי אצבעות וכשכותל מפסיק צריך כשפופרת הנוד שיהא הנקב מלא והיא דנגוק לפי מאי דמסיק לענין מקוואות ור״י היא מני אתיא כרבנן דדוקא ההיא דטופח להטפיח חיבור אתיא כר״י אבל היא דנגוק וקטפרס דקתני בה דמשקה טופח אינו חיבור היינו אפי׳ טופח להטפיח ועוד אומר ר״י דאפילו ר׳ יהודה לית ליה טופח להטפיח חיבור ברגליו נוגעות במים אלא מכח גוד אחית אבל בקרקע שוה דלא שייך גוד אחית בעי קליפת השום ואתיא היא דנפרצו זה לתוך זה אפי׳ כר׳ יהודה דאיירי התם בריש״א ור״י אומר דהיא דהנגוק וקטפרס לא לענין חיבור מקוואות מיירי אלא לענין השקה[ט] ופשיטא הוי לטהרה דומיא דלטומאה וכן משמע מדקאמר דלמא לענין מקוואות ור׳ יהודה היא משמע דעד השתא לא הוה מוקי במקוואות[יא] ופשיטא דמשקה טופח אינו חיבור לענין השקה ה״ה לענין נטילה וקאמר לא צריכא דאיכא טופח להטפיח ובעי הא דקתני דמשקה טופח אינו חבור לענין השקה אי מיירי בטופח אלא להטפיח או אפי׳ בטופח להטפיח וקאמר הא נמי תניא הוי חיבור ודאי הא דתניא בטופח להטפיח דלמא לענין מקוואות ור׳ יהודה היא מטעם גוד אחית אבל לענין השקה אימא דלא הוי חיבור אפי׳ לר׳ יהודה כמו במקוה בקרקע שוה דליכא גוד אחית והשתא ההיא דחגיגה לא קשה מידי ומלינו למימר לכ״ע מטבילין בתחתונה אפי׳ ליכא באמצעית מ׳ ונקיט באמצעית מ׳ לאשמועינן דאפ״ה קתני בסיפא בתוספתא וחכמים אומרים אין מטבילין אלא באמצעית ואע״פ שיש מ׳ באמצעית אפ״ה אין מטבילין בתחתונה וכל שכן בעליונה אי נמי קא משמע לן דלא גזרינן אמצעית אטו אחריני אבל קשה למאי דס״ד דטופח להטפיח הוי חבור לענין השקה אלמא בטופח להטפיח אנו מקילין יותר לענין השקה מלענין מקוואות דבמקוה לא הוי חיבור ונגוק וקטפרס הוי איפכא דבהשקה לא הוי חבור ולענין מקוה הוי חיבור[יב]: **הבא** ראשו ורובו במים שאובין וטהור שנפלו כו׳. הכי גרסינן בפרק קמא דשבת (דף יג:) דעל טבול יום דוקא גזרו בביאה וכל שכן בנפילה אבל טהור דוקא בנפילה וטעמא אר״י דהתמירו בנפילה משום שמעשה כך היה כדאמר התם והיו יא) (מעבירים על גביהן) שלשה לוגין מים שאובין[יג]: (ועי׳ תוס׳ שבת יג: ד״ה וטהור): **אבל** גט יוצא מתחת ידי שניהם בשר. מה שפירש בקונטרס שניהן אוחזין בו ולא דוקא שאין צריך שיהיו ממש שניהם אוחזים ואוחזים גט אלא שניהם אומרים שהבעל עשה שניהן שלוחין על כך ואמר להם שניכם הוליכו גט לאשתי ונתנו האחד במעמד חבירו כדאמרינן בסוף התקבל (לקמן דף סז:) כולכם הוליכו אחד מוליך במעמד כולם ואם האחד שליח והשני מעיד שבפניו נתן הבעל את הגט לחבירו להוליך לאשתו לרבא כשר דמה אם יאמרו בפניו גירשה אבל לרבה[יד] אפי׳ לאחר שלמדו אין להכשיר כיון שאין שניהם שלוחים דדוקא בשניהן שלוחים אמרינן בפרק קמא (לעיל דף ה.) דכשר לרבה[טו] משום דבי תרי דמייתי גיטא מילתא דלא שכיחא היא אבל הא״ג לא אלמא

הנצוק. קילוח: **והקטפרס.** הר משופע שמדרונו ממודד הרבה: **אינו חיבור.** לטומאה. כגון המערה מכלי טהור לכלי טמא ונגוק הקלוח מחבר משקה שני הכלים אינו חיבור לטמא משקין העליונים. וכן הקטפרס אם העבירו דרך דף הנתונים[ו] במדרון והתחתונים מחוברים לטומאה אין העליונים טמאים. וכן אם היתה עריבה ארוכה ובשני ראשיה משקין אחד טמא ואחד טהור ומשקה טופח מחברן אינן חיבור לטמא הטהורים. וכן לטהרה לענין מקוואות (ח) שני מקוואות שאין באחד מהן ארבעים סאה ונגוק וקטפרס ומשקה טופח מחברן אינו חיבור: **טופח להטפיח.** שיש משקה הרבה שאם טפח בו יכול להטפיח במקום אחר: **חיבור.** לטומאה ולטהרה וקס״ד דהוא הדין לנטילה דאשיב כמאן דעביד בהדי הדדי: **דלמא.** הא דקתני חיבור: **לענין מקוואות.** קאמר ור׳ יהודה היא משום גוד אחית ט) (כדתני׳) כו׳. ומיהו לענין נטילה מצעיין אי הוא נטילה כתיקונה לאחאין או לא ואין ראיית חיבור מקוואות ראיה לכאן דאנן לאו משום חיבור מבעי לן: **מכוונות.** לא פחות ולא יותר: **השני טמא.** שאסר המקוה על ידי הראשון: **נוגעות במים.** בשעת טבילת השני: **אף השני טהור.** דכמאן דמחברי מים שעל הראשון למי המקוה דמו: **הבא ראשו ורובו.** כשהוא טהור במים שאובים בתוך הכלי: **טמא.** לתרומה עד שיטבול ומגזירת שמונה עשר דבר היא. ובפ״ק דמסכת שבת[יא] מפרש מ״ט גזור עליה לפי שהיה להם מערות סרוחים לטבילה ולאחר טבילה היו רוחצין בשאובין והתחילו לומר לא אלו מטהרין אלא אלו מטהרין וגזרו עליהן ושוב גזרו על טהור שנפלו עליו שלשה לוגין מים שאובין דאי לא הא לא קיימא הא: **חליו בביאה.** בתוך הכלי וחליו בנפילה שנפלו על חלי גופו שלשה לוגין: **בעל קרי חולה הוא.** לדברי תורה דעזרא תיקן טבילה לבעלי קריין קודם שיעסקו בתורה והקלו על החולה בנתינת תשע קבין אפי׳ שאובין במסכת ברכות[יב] אבל לטהרו ליכנס במקדש בעינן ארבעים סאה: **וחליו בטבילה.** שנכנס חליו לתוך המקוה ועל חליו נתן ט׳ קבין שאובין: **שאין הגט יולא מתחת ידי שניהם.** שאין שניהם שלוחין בהבאתו דלא הוו שניהם שהבילו גט אלא אחד הבילו צריך המביא לומר בפני נכתב ובפני נחתם וזה לא אמר: **אבל הגט יולא.** בג״ד: **מתחת ידי שניהם.** ששניהם אדוקין בו ושניהם שלוחין: כשר

ריש קלקיפת השום על רוחב כשפופרת הנוד היינו שתי אצבעות אם כן הא דקאמר עירוב מקוואות[ח] כשפופרת הנוד מלא נקב מים כדפירש ר״ת א״כ אין רוחב המים כשפופרת שתי אצבעות שהנקב שתי אצבעות וכשכותל מפסיק צריך כשפופרת הנוד שיהא הנקב מלא והיא דנגוק לפי מאי דמסיק לענין מקוואות ור״י היא מני אתיא כרבנן דדוקא ההיא דטופח להטפיח חיבור אתיא כר״י אבל היא דנגוק וקטפרס דקתני בה דמשקה טופח אינו חיבור היינו אפי׳ טופח להטפיח ועוד אומר ר״י דאפילו ר׳ יהודה לית ליה טופח להטפיח חיבור ברגליו נוגעות במים אלא מכח גוד אחית אבל בקרקע שוה דלא שייך גוד אחית בעי קליפת השום ואתיא היא דנפרצו זה לתוך זה אפי׳ כר׳ יהודה דאיירי התם בריש״א ור״י אומר דהיא דהנגוק וקטפרס לא לענין חיבור מקוואות מיירי אלא לענין השקה[ט] והשתא הוי לטהרה דומיא דלטומאה וכן משמע מדקאמר דלמא לענין מקוואות ור׳ יהודה היא משמע דעד השתא לא הוה מוקי במקוואות[יא] ופשיטא דמשקה טופח אינו חיבור לענין השקה ה״ה לענין נטילה וקאמר לא צריכא דאיכא טופח להטפיח ובעי הא דקתני דמשקה טופח אינו חבור לענין השקה אי מיירי בטופח אלא להטפיח או אפי׳ בטופח להטפיח וקאמר הא נמי תניא הוי חיבור ודאי הא דתניא בטופח להטפיח דלמא לענין מקוואות ור׳ יהודה היא מטעם גוד אחית אבל לענין השקה אימא דלא הוי חיבור אפי׳ לר׳ יהודה כמו במקוה בקרקע שוה דליכא גוד אחית והשתא ההיא דחגיגה לא קשה מידי ומלינו למימר לכ״ע מטבילין בתחתונה אפי׳ ליכא באמצעית מ׳ ונקיט באמצעית מ׳ לאשמועינן דאפ״ה קתני בסיפא בתוספתא וחכמים אומרים אין מטבילין אלא באמצעית ואע״פ שיש מ׳ באמצעית אפ״ה אין מטבילין בתחתונה וכל שכן בעליונה אי נמי קא משמע לן דלא גזרינן אמצעית אטו אחריני אבל קשה למאי דס״ד דטופח להטפיח הוי חבור לענין השקה אלמא בטופח להטפיח אנו מקילין יותר לענין השקה מלענין מקוואות דבמקוה לא הוי חיבור ונגוק וקטפרס הוי איפכא דבהשקה לא הוי חבור ולענין מקוה הוי חיבור[יב]: **הבא** ראשו ורובו במים שאובין וטהור שנפלו כו׳. הכי גרסינן בפרק קמא דשבת (דף יג:) דעל טבול יום דוקא גזרו בביאה וכל שכן בנפילה אבל טהור דוקא בנפילה וטעמא אר״י דהתמירו בנפילה משום שמעשה כך היה כדאמר התם והיו יא) (מעבירים על גביהן) שלשה לוגין מים שאובין[יג]: (ועי׳ תוס׳ שבת יג: ד״ה וטהור): **אבל** גט יוצא מתחת ידי שניהם בשר. מה שפירש בקונטרס שניהן אוחזין בו ולא דוקא שאין צריך שיהיו ממש שניהם אוחזים ואוחזים גט אלא שניהם אומרים שהבעל עשה שניהן שלוחין על כך ואמר להם שניכם הוליכו גט לאשתי ונתנו האחד במעמד חבירו כדאמרינן בסוף התקבל (לקמן דף סז:) כולכם הוליכו אחד מוליך במעמד כולם ואם האחד שליח והשני מעיד שבפניו נתן הבעל את הגט לחבירו להוליך לאשתו לרבא כשר דמה אם יאמרו בפניו גירשה אבל לרבה[יד] אפי׳ לאחר שלמדו אין להכשיר כיון שאין שניהם שלוחים דדוקא בשניהן שלוחים אמרינן בפרק קמא (לעיל דף ה.) דכשר לרבה[טו] משום דבי תרי דמייתי גיטא מילתא דלא שכיחא היא אבל הא״ג לא: אלמא

מסורת הש״ס

ח) טהרות פ״ח מ״ט ע״ז עב., ט) חגיגה יט. מקוואות פ״ו מ״ו, ג) מ״ד מ״ז, ד) שבת יג: יד. זבין פ״ה מי״ב, ה) בכרכות כב: ע״ש [מקוואות פ״ג מ״ד], ו) כמ״ש: הגהותיה, ז) [ל״ל כדתנן], ח) [דף יד.], ט) [דף כב:], י) ל״ל ועוד אי. מהר״ם, יא) [ל״ל נוגעים עליהם],

הגהות הב״ח

(א) רש״י ד״ה אינו חיבור וכו׳ לענין מקוואות כגון שני:

מוסף רש״י

הנצוק. קלוח ציור הבא מלמעלה למטה מחקיפה כמרזב של גגין (ע״ז עב.). **והקטפרס.** מים הבאין מלמעלה למטה דרך מדרון של תל גבוה זקוף (שם). **ומשקה טופח.** ואין בו טופח על מנת להטפיח, שאם טפח בהן בידו ולא יעלה בה משקה שיוכל להטפיח דבר אחר (שם). **אינו חיבור לא לטומאה.** אם משקין תלושין הן וגגע טמא בתחתון, העליון טהור, וכן לענין משקה טופח, אפילו במקום אחר משקה מצאן ומכאן ומשקה טופח בתחתון וגגע טמא במשקה, משקין שמצאן ומכאן טהורין ואע״פ שמטבורין לו (שם). **ולא לטהרה.** גממית שאין בה ארבעים סאה ונגוק או קטפרס או משקה טופח מחבר לגממית זו מקוה אלם, אינה חיבור והטובל בגממית לא עלתה לו טבילה (שם). **והשני טמא.** שהרי אסר השעור מים שעל הראשון (חגיגה יט.). **הבא ראשו ורובו.** לאחר שטבל מטומאתו **במים שאובין.** בו ביום, **וטהור** גמור שנפלו על ראשו כו׳ (שבת יג.).

פסקי רי״ד

איכא משקה טופח מאי הוי והתנן הנצוק והקטפרס ומשקה טופח אינו חיבור לא לטומאה ולא לטהרה: לא צריכא דאיכא טופח ע״מ להטפיח ולא איפשיט: א׳ אומר בפני נכתב וא׳ אומר בפני נחתם פסול פי׳ שהרי לא קיים כל החתימה: אמר [רב] שמואל בר יהודה אמר רבי יוחנן ל״ש אלא שאין הגט יוצא מתחת ידי שניהם אבל אם הגט יוצא מתחת ידי שניהם

עין משפט נר מצוה

יא א מי׳ פי״ז מהלכות טומאת אוכלין הלכה ז והלכה ה:
יא ב מי׳ פי״ח מהלכות מקוואות הלכה ז סמנ עשין עו טוש״ע ל״ח סימן קסב סעיף ג:
יב ג מי׳ שם פ״ח הלכ׳ יב סמג שם טוש״ע י״ד סימן רמ סעיף סב:
יג ד מי׳ פ״ט מהלכות שאר אבות הטומאות הלכה ח:
יד ה מי׳ שם הלכה ג:
טו ו מי׳ פ״ז מהלכות גירושין הלכה יד טו סמג עשין נ טוש״ע אה״ע סימן קמב סעיף יח:

מוסף תוספות

א. משמע שאין באחד מהם, אבל השני הוא מקוה שלם, וכן פי׳ בפ׳ בתרא דע״ז כגון גוממיות שאין בהם מ׳ סאה וניצוק וקטפרס ומשקה טופח מחברם למקוה שלם אינו חיבור והטובל בגוממיות לא עלתה לו טבילה. תוס׳ הרא״ש. (ובתוס׳ חגיגה יט: ד״ה בתחתונה פי׳ דעת רש״י בע״ז כדעת ר״ת עי״ש, ובכרב״ש פי׳ דעת רש״י כאן כדעת ר״ת ורש״י בע״ז כפי׳ התוס׳ הרא״ש). ב. בנחל. תוס׳ הרא״ש. ג. דומיא דנצוק ומשקה טופח. תוס׳ הרא״ש. ד. כרשב״ש כתוב: ותדע דאלת״ה ל״ל דנקט התם ובאמצעית מ׳ ליפלגו בשתי גוממיות לבד בזו כ׳ ובזו כ׳ וזו למעלה מזו וטבל בעליונה אלא לכו״ע בשתי גוממיות אפי׳ טבל בתחתונה לא עלתה לו טבילה. ה. אלמא קטפרס חיבור. תוס׳ חגיגה יט: ד״ה בתחתונה. ו. לענין מקוה. תוס׳ הרא״ש. ז. פי׳ על גביו. תוס׳ הרא״ש. ח. בנקובות דל״ז. תוס׳ הרא״ש. ט. והלא אפי׳ בנפרץ שאין דבר מפסיק למעלה בענין רחב כשפופרת הנוד, כ״ש כשאינו מעורב אלא דרך נקב. תוס׳ הרא״ש. ועי׳ מהרש״ל שמפרש בפוסק אחר. י. כגון אם יש כאן מים טמאים ומשיקן ומחברן לנהר ע״י נצוק וקטפרס ומשקה טופח אינו חיבור אבל טופח להטפיח הוי חיבור. תוס׳ הרא״ש. יא. אלא במילתא אחריתי. תוס׳ הרא״ש. יב. כדאיתא וכו׳ גבי ג׳ גממיות דטובלין בתחתונה דהוי חיבור וכו׳ ותירץ הר״י דטומאה וטהרה והשקה הלכתא גמירי לה ולא בסברא תליא מילתא. תוס׳ חגיגה כא: ד״ה בעוביה. יג. אחר שטבלו במים סרוחים. תוס׳ שבת יג: ד״ה וטהור. יד. דאמר אין בקיאין לשמה. תוס׳ הרא״ש. טו. דלא חיישינן בתרי שמא יחזור הדבר לקלקולו. תוס׳ הרא״ש.